

*Nu reikt mijn hoofd boven de varens uit,
maar als kind ben ik lang klein gebleven.*

hield het op. Op de meao kreeg ik andere mensen in mijn omgeving. Dat gaf rust, dat onmachtige gevoel verdween.

Ja, als kind zag ik daar best van af. Het heeft me niet belemmerd, dat niet. Als ik zie hoe die pestkoppes van toen terecht zijn gekomen. Tja... Die zijn er niet bepaald beter van geworden. En ik had thuis gelukkig veel vrienden. Dan ging ik met hen op pad en vergat ik al snel de rest. We lachten, ravotten, renden, fietsten, speelden. Met hen was ik vrij.

Als ik met Fred was, namen we de hond mee, Herta. Dan zei Fred op een gegeven moment: 'Herta, huis toe'. En Herta liep in een rechte lijn naar huis toe. Dan kwamen we later terug op de boerderij, zat hij braaf in zijn hok. Dat was natuurlijk hartstikke stoer.

En als het maïs hoog stond, doken we het veld in. Je zag niks, alleen maïs om je heen. Dan raceten we door de gangen die het vanuit zijn natuur creëerde. Als er een auto aankwam, plukten we een kolf en gooiden die het zandpad op. Je raakte natuurlijk nooit wat, maar het idee dat het kón, dát was de lol. Totdat mijn neefje eens een kolf gooidde. POK, hoorden we. En piepende banden, een openslaande deur en een hoop gevloek. Dus wij opnieuw de gangen van het maïs door, maar dan als een gek de andere kant op tot we het veld weer uitkwamen. Een schrik dat we hadden, maar wat een lol.

Die onbezorgdheid als kind. Dat is toch wel iets heel speciaals. Je hoeft je nergens mee bezig te houden, alleen met de waan van de dag. Geen zorgen, geen vragen, enkel het nu. We liepen gewoon de wei in tussen de koeien, reden we daar op. Gewoon, omdat we daar zin in hadden. Ik had een lievelingskoe, Irma. Zij was lief en aanhankelijk. Riep ik Irma, kwam ze gewoon naar me toe.

Die stilte van het bos, die pakt je. En dan was het vroeger nog rustiger, heerste er zo'n diepe stilte. Dat fluitende vogels en het krakende hout van de bomen in de wind het enige is. Die stilte hoor je nergens meer. Er zijn altijd mensen, razende auto's in de verte. De rust van nu is een gemaakte rust.

De vogel die zich nu laat gelden is een vink, denk ik. Of een roodborstje. Nee, dit is een vink. Vroeger wist ik het toch wat beter, dat is er wel vanaf. Bovendien; ik ben niet abwetend hè, haha. Wat ik weet, dat weet ik van ons pap.

Toch, ik zou dit vaker moeten doen, absoluut. Even mijn kop leeg maken, genieten. Van de stilte, de geur, de rust. Je laten verwonderen door de natuur, hoe vrij dat alles daar gebeurt... dat is een machtig gevoel. Maar ik zou ook wat meer willen mountainbiken of met de motor op pad. Maar ja, dat komt er allemaal niet van. Ik heb altijd die rotsmoes dat ik nog moet werken.

Thuis in Hoogeloon aan tafel met broer Peter naast me.

*Vanaf dat ik kon lopen, nam
ons pap me mee naar de bossen.*

ns pap en ons mam wonen hier twee minuten vandaan.

Ik ga er af en toe even langs. Zomaar. Het voelt nog altijd als thuis. Vroeger reed ik als kind achterom met mijn fietsje. Nu parkeer ik de auto op de oprit. 'Huis De Kievit' prijkt op de voorgevel. 'De Kievit is je beste vriend', zei ons pap altijd, ik weet eigenlijk niet waarom.

In de hoek van de huiskamer waar we met zijn vijven zoveel uren doorbrachten, zit ik nu weer tegenover ons pap en ons mam. Toen voor de open haard waar de gesprekkelde dennentakken op de achtergrond knisperden. Nu is het zomer.

Uren zaten we hier. De vlammen in te kijken, spelletjes te spelen, te kaarten of te ouwehoeren. Goh, zo gezellig. En nog. Bij ons pap en mam kun je altijd rekenen op een stuk vlaai bij de koffie. Dat is dat warme, gezellige, dat ik altijd gekend heb. Wij hadden niks nodig om het fijn te hebben met elkaar. Dat heb ik mijn hele leven vanuit ons thuis meegesjouwd, als het maar gezellig is, dat het goed gaat. Daar doe ik het eigenlijk allemaal voor. Dan ben ik gelukkig.

Kijk, pap, gevonden in de bossen.

Pap en mam buigen zich over de veer die tussen mijn vingers prijkt.

Mam - Die is van een buizerd, denk ik.

Pap - Hij zou ook goed van een uil kunnen zijn. Een kerkuil.

Arthur - Ja, een uil. Dat is waar ook.

Pap - Weet je nog dat er een vleermuis tussen de markies zat? Die zat daar opgefrot in het doek. Toen hebben we nog die hele kolonie vleermuizen gehad. We hebben er wel zo'n dertig geteld.

Arthur - En we hadden die ekster. Dat was bijzonder. Ik was dertien toen we hem kregen. Chipke heette die. Iedereen was daar heel erg mee begaan, maar het was mijn ekster. Ik heb 'm groot gebracht, dingen geleerd. Chipke was ons huisdier, hij hoorde bij het gezin.

Pap - Hij heeft een tijdje in de keuken gezeten. We hadden gehoord dat ie door de echo van de stemmen zou leren praten.

Arthur - Ik weet nog dat het nogal stonk binnen, zo'n vogel.

Mam - En hij kiepte de drinkbak steeds om. Toen hebben we 'm op het terras gezet.

Pap - Chipke kregen we via Geert Strijbosch. Dat was ook een echte natuuarman, hij is nog gids geweest bij het IVN. Geert had drie eksters en eentje daarvan